

HOMILIA DEL SENYOR BISBE AGUSTÍ CORTÉS, EN LA MISSA EXEQUIAL DE MN. JAUME BERDOY ALEMANY, VICARI GENERAL

Basílica de Santa Maria, Vilafranca del Penedès, 23 de febrer de 2017

Estimada família de Mn. Jaume.

Germans bisbes.

Preveres i diaques.

Germans tots.

Ens hem aplegat tots aquí a la basílica de Sta. Maria de Vilafranca empesos per un sentiment de dolor davant la pèrdua d'aquell que estimem de debò com a fill, germà, amic, prevere... Certament aquesta és la primera sensació que tots tenim: descobrir al costat un buit irreparable, que ens ha deixat la mort de Jaume.

És una sensació que provoca moltes preguntes, potser en forma de pregària: ¿per què?; ¿quin sentit pot tenir la mort d'una persona que feia tanta falta en tots els àmbits de la seva vida?; ¿què espera, què vol Déu, de nosaltres en aquestes circumstàncies?

Respostes clares a aquestes preguntes només podrem tenir-les quan amb una certa perspectiva històrica i amb ulls de l'Esperit, puguem discernir els designis de Déu. Avui, però, en el marc d'aquesta celebració podem afirmar i celebrar algunes certes que ens permeten de continuar vivint sense perdre la pau i l'alegria.

La primera certa és que, havent conegut una mica el camí espiritual del nostre germà Jaume, la seva mort és coherent amb les motivacions i el sentit de la seva vida sacerdotal.

Aquella tarda, ara fa uns quinze dies, a l'endemà d'haver rebut directament l'informe mèdic, segons el qual la seva malaltia no tenia solució humana possible, vaig mantenir una llarga conversa amb ell. El nostre diàleg gairebé va començar a propòsit d'un petit fulletó, amb paper desgastat per l'ús, que ell va treure de la seva butxaca. Em va explicar que aquest fulletó l'acompanyava cada dia a la nit, des de feia més de quaranta anys, i el feia servir per resar un salm després de Completes. Es tractava del Salm 15(16), que hem cantat com a resposta a la primera lectura. Aquesta pregària expressava la primera i fonamental vivència de la seva vocació al sacerdoci ministerial. En aquells moments tan difícils i decisius que ell vivia, aquest salm adquiria una especial lluentor, un significat més real i profund.

En efecte, el nostre germà Jaume es va sentir sempre en perfecta sintonia amb aquella pregària farcida de joia i esperança. Ell, en la seva recerca de felicitat, es va trobar amb el Déu de Jesucrist. Aquesta descoberta el va portar a menystenir molts altres déus, que li prometien no pocs triomfs i un segur benestar, donades les seves qualitats humanes. Elegir Déu li va significar rebre un regal immens. Com Jahvé, en repartir als diferents membres del Poble d'Israel la terra promesa, havia reservat als levites el servei sacerdotal, així el nostre germà Jaume se sentia regalat amb l'heretat

més deliciosa i encisadora: viure amb Jesucrist i servir-lo en els germans com a prevere de l'Església. La presència viva i ferma de Jesucrist al costat encomanava confiança, instruïa saviesa i, el que era més significatiu, constituïa la font de la inesgotable alegria: "joia i festa a desdir a la vostra presència, Senyor; al costat vostre delícies per sempre", com diu el salmista. I el detall més important, en tant que il·luminador de la experiència present: aquest salm, sobre la base de l'amor indefectible de Déu, albirava, en la llunyania del Antic Testament, la vida per sempre, més enllà dels sofriments i de la mort.

*"El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo,
fins el meu cos reposa confiat:
no abandonareu la meua vida enmig dels morts
ni deixareu caure a la fossa el qui us estima".*

Voldria entendre que aquell bon caràcter que tots han reconegut en Jaume arrelava en aquest convenciment de viure "segur" de l'amor de Déu.

A la nostra conversa, la consideració del salm va donar peu a un monòleg seu, sentit i sincer, al voltant d'una íntima professió de fe i d'una visió de l'Església plena d'amor i realisme.

Aquesta és la nostra primera certesa: Déu s'ha endut el seu amic i servidor, per tal que gaudeixi plenament de la seva encisadora heretat.

Hi ha a més una altra certesa a la nostra celebració. És a dir, que el camí fet els dos últims mesos pel nostre germà Jaume, lluitant i patint la seva malaltia formava part, d'una manera natural, del seu lliurament sacerdotal. El seu sofriment era apostòlic, viscut amb un vincle estret amb l'anunci de l'Evangelí, amb la celebració de l'Eucaristia i amb el ministeri de presidir la comunitat de germans com a pastor. Un bon prevere reproduïx allò que ens va deixar dit Sant Pau com a fruit de la seva pròpia experiència,

"La vida de Jesús es manifesta en la nostra carn mortal. D'aquesta manera, la mort continua la seva obra en nosaltres, i la vida, en vosaltres... Diu l'Escriptura: He cregut, i per això he parlat. Nosaltres, doncs, sabent que tenim l'esperit mateix de la fe, també creiem, i per això parlem; sabem que aquell qui va ressuscitar Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà al costat d'ell juntament amb vosaltres... L'amor del Crist ens obliga: hem comprès que un ha mort per tots, i això vol dir que tots han mort amb ell. I ell ha mort per tots perquè els qui viuen ja no visquin per a ells mateixos, sinó per a aquell qui ha mort i ressuscitat per tots ells".

Res de la vida d'un autèntic prevere s'escapa al seu cor sacerdotal. Urgit per dos amors, el de Crist i el dels germans, res té com a propi i exclusiu, inclosos el sofriment i la mort. L'experiència de la davallada de forces, de la malaltia, fins a la impotència davant la mort, tot és "per Ell i per vosaltres", com diu Sant Pau. Tot a la vida del sacerdot és sacrifici eucarístic.

Avui demanem al Pare creador i redemptor, que miri amb amor aquella sensibilitat que tenia el nostre germà Jaume per tot allò veritablement humà i que al cor i a les mans sacerdotals pot esdevenir matèria d'Eucaristia.

Hi ha, finalment, una altra certesa, que ens ve d'escoltar Jesús, quan pregava al Pare per nosaltres, amb aquella pregària que l'Evangelí de Sant Joan situa poc abans de la seva mort. Avui sentim Jesús pregar pel seu servent Jaume, com un d'aquells que el Pare "li havia donat":

"Pare, vull que els qui m'has confiat estiguin amb mi allà on joestic i vegin la meva glòria".

Un sacerdot, pel fet mateix d'haver estat donat a Jesús com servent i apòstol i, en la mesura en què ell mateix s'ha lliurat, des de la seva llibertat, a Jesucrist, ja no es pertany a si mateix, ni ens pertany a nosaltres. "Són teus i tu me'ls has donat", diu Jesús al Pare. Però també, quant més són seus, més gaudeixen de la seva glòria. Un gaudi que troben un cop haver fet el pelegrinatge de servei donant la vida, com ho va fer l'únic Mestre i Bon Pastor Jesucrist.

Les preguntes que s'aixecaven davant la mort del nostre germà Jaume segueixen obertes. Però la nostra mirada pot ser diferent i, sobretot, podem continuar vivint amb esperança.

La mort de Jaume ha coincidit amb la celebració anual de les jornades diocesanes de formació sacerdotal a Montserrat. A la penúltima visita que vaig fer-li, em va recordar la seva particular devoció a la Mare de Déu: quan ens acomiadàvem em feia una recomanació, "un record i una salutació molt especial a la moreneta..." Davant la Mare de Déu hem pregat i ens hem sentit tots més vius i més units en un mateix amor.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat